

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.09.2017, sp. zn. 3 Tdo 1140/2017, ECLI:CZ:NS:2017:3.TDO.1140.2017.1

Číslo: 7/2019

Právní věta: Přečin šíření nakažlivé nemoci zvířat podle § 306 odst. 1 tr. zákoníku jako ohrožovací trestný čin je dokonán již takovým jednáním pachatele, kterým způsobil nebo zvýšil nebezpečí zavlečení nebo rozšíření nakažlivé nemoci zvířat v zájmových chovech, hospodářských zvířat nebo volně žijících zvířat. Takové nebezpečí musí v důsledku jednání pachatele sice hrozit bezprostředně, avšak na rozdíl od ustanovení § 306 odst. 2 tr. zákoníku se nevyžaduje, aby jeho jednání skutečně způsobil rozšíření nakažlivé nemoci zvířat. Pokud pachatel v rozporu s právními předpisy dovezl do České republiky zdravá zvířata, která proto nebyla způsobilá zavléct nebo rozšířit nakažlivou nemoc zvířat, pak jeho jednáním nemohl nastat následek spočívající ve vzniku nebezpečí zavlečení nakažlivé nemoci zvířat, a tedy nemohla být naplněna objektivní stránka skutkové podstaty přečinu podle § 306 odst. 1 tr. zákoníku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 20.09.2017

Spisová značka: 3 Tdo 1140/2017

Číslo rozhodnutí: 7

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Šíření nakažlivé nemoci zvířat

Předpisy: § 306 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněné V. Š. zrušil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 4. 2017, sp. zn. 3 To 47/2017, jakož i rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 9. 2016, sp. zn. 2 T 202/2015. Současně zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a Okresnímu soudu v Českých Budějovicích přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 9. 2016, sp. zn. 2 T 202/2015, byla V. Š. (dále jen obviněná) uznána vinnou přečinem šíření nakažlivé nemoci zvířat podle § 306 odst. 1 trestního zákoníku (zák. č. 40/2009 Sb., účinného od 1. 1. 2010, dále jen tr. zákoník), čehož

se podle skutkových zjištění dopustila jednáním spočívajícím v tom, že ačkoli mohla a měla vědět, že dovozem psů z Rumunské republiky do České republiky vyvolá nebezpečí zavlečení nakažlivé nemoci zvířat - vztekliny do České republiky, neboť Rumunsko je zemí s vysokým výskytem vztekliny dle informačního systému Evropské unie ADNS, tak nejméně v období od prosince 2013 od 26. 1. 2014 v Č. B., P., P. či jinde společně s dalšími osobami organizovala a prostřednictvím dalších osob dovezla nejméně 7 psů z Rumunska do Č. B. či do jiných částí České republiky takovým způsobem, aby se dovoz uskutečnil bez kontroly příslušné veterinární správy, způsobem, jímž nemohla být a nebyla zaručena bezinfekčnost vztekliny u dovážených psů, neboť dovážení psi neměli historii, nebylo možno u nich zjistit, zda v době, kdy bylo v jejich „PET pasech“ vyznačeno očkování proti vzteklině, touto chorobou již netrpěli, byť bez klinických příznaků, kdy v takovém případě by očkování bylo neúčinné a psi mohli infekci šířit, aniž by příznaky onemocnění byly patrné, a následně organizovala předání takto dovezených psů novým majitelům, když předání byli nejméně

- dne 26. 1. 2014 v době kolem 5. hodiny v obci H. u Č. B. na parkovišti před OD M., po předchozí úhradě finanční částky na účet vedený u Fio banky, a. s., zřízený obžalovanou a v její výhradní dispozici ve výši 2 000 Kč označené jako „adopční poplatek“ L. L., 2 psi (fena N. a pes C.) L. L., a dále 1 pes (fena Z.) I. Š.,

- dne 26. 1. 2014 v P. ve večerních hodinách, před domem v ulici O., 1 pes (fena J.) J. B., po její předchozí úhradě finanční částky na účet vedený u Fio banky, a. s., zřízený obžalovanou a v její výhradní dispozici ve výši 1 000 Kč označené jako „adopční poplatek“,

- v přesně nezjištěný den kolem 25. 1. 2014 v P., části Č. m., 1 pes (pes D.) P. J., po její předchozí úhradě finanční částky na účet vedený u Fio banky, a. s., zřízený obžalovanou a v její výhradní dispozici ve výši 1 000 Kč označené jako „adopční poplatek“,

- v přesně nezjištěný den měsíce ledna 2014 v O., na parkovišti před OD Centrum H., po předchozí úhradě finanční částky na účet vedený u Fio banky, a. s., zřízený obžalovanou a v její výhradní dispozici ve výši 1 000 Kč označené jako „adopční poplatek“ K. Z., předala 1 psa (fena S.) P. Z.,

- v přesně nezjištěné době na přesně nezjištěném místě v P. předala 1 psa nezjištěného pohlaví a nezjištěného jména J. B., po její předchozí úhradě finanční částky na účet vedený u Fio banky, a. s., zřízený obžalovanou a v její výhradní dispozici ve výši 1 000 Kč označené jako „adopční poplatek“,

nerespektovala ustanovení § 28 odst. 4 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, Nařízení Rady (ES) č. 1/2005 o ochraně zvířat během přepravy a souvisejících činností a svým jednáním vyvolala nebezpečí zavlečení vztekliny do České republiky a její rozšíření na území celého státu, když vzteklina je dle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 453/2009 Sb. ze dne 7. 12. 2009, a to přílohy 2, nakažlivou nemocí zvířat v zájmových chovech, hospodářských zvířat nebo volně žijících zvířat pro účely trestního zákoníku. Za uvedený přečin byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, přičemž jí výkon takto uloženého trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku.

2. V předmětné věci podala obviněná odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 24. 4. 2017, sp. zn. 3 To 47/2017, tak, že je jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu (dále jen tr. ř.) zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti výše uvedenému usnesení odvolacího soudu podala obviněná dovolání, a to jako osoba oprávněná, včas, prostřednictvím svého obhájce a za splnění i všech dalších, zákonem pro podání dovolání vyžadovaných náležitostí.

4. Obviněná v tomto svém mimořádném opravném prostředku uvedla, že jej podává z dovolacího

důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Předně namítla, že provedeným dokazováním nebyla prokázána její účast na organizaci hromadného dovozu nenačkovaných psů do České republiky a nebyla prokázána subjektivní stránka přečinu šíření nakažlivé nemoci zvířat podle § 306 tr. zákoníku, neboť nebylo zjištěno, že by jejím jednáním došlo k ohrožení nakažlivou nemocí zvířat. Orgány činné v trestním řízení nadto nerespektovaly zásadu in dubio pro reo, zásadu subsidiarity trestní represe, a celkově porušily právo obviněné na spravedlivý proces předpokládané čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Podle jejího přesvědčení byla exemplárně potrestána z důvodu medializace obdobných kauz. Z provedeného dokazování ani nevyplývalo, že by měla cokoli přímo organizovat, případně se aktivně zúčastnit dovozu psů. Rovněž poukázala na skutečnost, že původní přestupkové řízení pro podezření z porušení zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), bylo zahájeno vůči více osobám, avšak trestně stíhána byla posléze pouze obviněná. Pokud se navíc soud druhého stupně vyjadřoval ve smyslu, že z Rumunska do České republiky bylo převáženo mnohem více zvířat, než která byla zjištěna v nyní projednávané trestní věci, jedná se o nepodložené domněnky. Dále podotkla, že předmětný dovoz psů byl čistě neobchodního charakteru a všechny zákonné požadavky na vakcinaci a označení dovezených psů byly ze strany skupiny lidí, kteří se dovozu zúčastnili, dodrženy. V další části svého dovolání rozvedla, že přečin podle § 306 odst. 1 tr. zákoníku je trestným činem ohrožovacím, kdy dané nebezpečí musí bezprostředně hrozit. Zákonné znaky uvedené skutkové podstaty přitom naplněny nebyly, neboť obviněná nejednala ani v úmyslu, ani nedbalostně, přičemž pokud by její účast na převozu zvířat vůbec byla prokázána, byly by splněny veškeré administrativní požadavky pro daný převoz. Rovněž absentuje objektivní stránka skutkové podstaty, jelikož její jednání nesměřovalo k následku, tedy k vyvolání nebezpečí zavlečení nakažlivé nemoci zvířat, a mezi jednáním a následkem ani nelze spatřovat příčinný vztah, neboť žádný následek nemohl vzniknout. V podrobnostech poté připomenula zákonné požadavky na převoz zvířat z ciziny a podmínky vakcinace, přičemž poukázala na relevantní ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 998/2003/ES ze dne 26. 5. 2003 o veterinárních podmínkách pro neobchodní přesuny zvířat v zájmovém chovu a o změně směrnice Rady 92/65/EHS, dále rozhodnutí Komise č. 2005/91/ES ze dne 2. 2. 2005, kterým se stanoví doba, po níž je očkování proti vzteklině považováno za platné, jakož i nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 576/2013 ze dne 12. 6. 2013 o neobchodních přesunech zvířat v zájmovém chovu a o zrušení nařízení (ES) č. 998/2003. S odkazem na daná ustanovení poté předestřela, že podmínky identifikace psů mikročipem, naočkování psů proti vzteklině (s dobou platnosti nastávající dvacetjedna dnů po provedení očkování) a zaznamenání údajů v PET pasu, stejně jako podmínky pro neobchodní přesun zvířat, byly splněny. Obviněná tedy shrnula, že svým jednáním dodržela požadovanou míru opatrnosti, aby se do České republiky vzteklina nezanesla, veškerá zvířata měla již předem domluveného nového majitele, psi byli určeni pro zájmový chov a její aktivity nebyly realizovány za účelem zisku. Zvířata nadto ani nevykazovala známky nemoci, přičemž v daném kontextu poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 7. 1928, Zm I 403/28 (R 3217/1928), kde bylo mj. předestřeno, že skutková podstata přečinu podle § 66 zákona č. 177/1909 ř. z., o zamezení a potlačení nakažlivých nemocí zvířecích, předpokládá, že se u dobytka pachatelova objevily skutečně takové známky, podle nichž poznal, nebo při patřičné povinné pozornosti poznati mohl, vznik nakažlivé nemoci nebo alespoň podezření jejího vzniku, a že přesto z nedbalosti podnikl něco, čímž byla nakažlivá nemoc mezi domácími zvířaty rozšířena; ony známky musí být takové povahy, že jsou poznatelné i laiku. Dále pak namítla, že došlo k porušení zásady subsidiarity trestní represe, kdy prostředky trestního práva lze využívat toliko v případech, pokud nepostačuje vyvození odpovědnosti podle jiného právního předpisu. V projednávané věci zejména nebyla přítomna společenská škodlivost činu. V případě prokázání protiprávního jednání by poté postačovala sankce uložená v rámci správního řízení. Závěrem obviněná navrhla, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení, jakož i všechna další obsahově navazující rozhodnutí, a aby věc přikázal soudu druhého stupně k novému projednání a rozhodnutí.

5. K takto podanému dovolání se písemně vyjádřil příslušný státní zástupce Nejvyššího státního

zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), který nejprve připomenul dovolací námitky obviněné a podotkl, že se s nimi ztotožňuje. Zejména poukázal, že přečin šíření nakažlivé nemoci zvířat podle § 306 tr. zákoníku je ohrožovacím trestným činem a k naplnění znaků tohoto přečinu postačí pouhé nebezpečí zavlečení nebo rozšíření nakažlivé nemoci zvířat. Soud druhého stupně ovšem nerozlišoval kategorie abstraktních a konkrétních ohrožovacích deliktů. Projednávaný přečin je přitom konkrétním ohrožovacím deliktem, z čehož vyplývá, že předvídaný následek spočívající v nebezpečí zavlečení či rozšíření takové nemoci musí hrozit bezprostředně a konkrétně, nikoli pouze abstraktně, tedy vzdáleně. Pokud by zákonodárce zamýšlel uvedený delikt koncipovat jako abstraktní ohrožovací trestný čin, zvolil by odlišnou formulaci skutkové podstaty (srov. např. § 274 tr. zákoníku). Již z toho důvodu je třeba se zabývat tím, zda dané konkrétní nebezpečí zavlečení skutečně reálně nastalo. Ze skutkových zjištění, ke kterým dospěly soudy prvního a druhého stupně, vyplývá, že žádný ze zjištěných dovezených psů nebyl vzteklinou nakažen ani se u nich tato infekce v jakémkoli stadiu nenacházela. Proto není možné uzavřít, že by jednání obviněné mohlo konkrétním způsobem bezprostředně způsobit nebo zvýšit nebezpečí zavlečení vztekliny, neboť zdravá zvířata takového přenosu ani nebyla reálně schopna. Následek ve formě nebezpečí zavlečení nakažlivé nemoci zvířat vztekliny tudíž jednáním obviněné nastat nemohl, přestože tito psi pocházejí z oblasti, kde se vzteklina vyskytuje. Objektivní stránka projednávaného přečinu tedy nebyla v úplnosti naplněna. Nadto státní zástupce upozornil na právní větu rozsudku soudu prvního stupně, podle které měla obviněná z nedbalosti zvýšit nebezpečí zavlečení „nebo rozšíření“ nakažlivé nemoci zvířat v zájmových chovech. Za „rozšíření“ se přitom považuje zvýšení nebezpečí nakažlivé nemoci v místech, kde se již vyskytuje v epidemické podobě. Uvedený následek ovšem obviněná způsobit nemohla, jelikož v současnosti se vzteklina na území České republiky nevyskytuje, tím méně v epidemickém rozsahu. Státní zástupce shrnul, že se soudy obou stupňů lze souhlasit v závěrech, že postup obviněné svědčil o vědomém obcházení příslušných veterinárních předpisů, a byl tak v rozporu s veterinárním zákonem, s čímž může být spojena odpovědnost obviněné podle předpisů správního práva. Daná skutečnost ovšem nepostačuje pro vyvození trestněprávní odpovědnosti. Závěrem státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení i jemu předcházející rozsudek, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal soudu prvního stupně věc k novému projednání a rozhodnutí.

III.

Připustnost dovolání

6. Na tomto místě je nutno opakovaně připomenout, že dovolání jako mimořádný opravný prostředek lze podat jen a výlučně z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., a je tedy nezbytné vždy posoudit, zda uplatněný dovolací důvod v té které věci je právě tím, který lze považovat za důvod uvedený v citovaném ustanovení zákona, když bez jeho existence nelze vůbec provést přezkum napadeného rozhodnutí.

7. Důvod dovolání vymezený ustanovením § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Poukazem na uvedený dovolací důvod se nelze v zásadě domáhat přezkoumání učiněných skutkových zjištění, pokud ovšem tato jsou takového druhu a rozsahu, že na jejich základě lze přijmout jim adekvátní právní závěry. Skutkový stav je tak při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny v souvislosti s provedeným dokazováním a následně právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. S poukazem na označený dovolací důvod se však za dané situace nelze domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na kterých je napadené rozhodnutí vystavěno. Nejvyšší soud se tedy nemůže odchýlit od skutkového zjištění, které bylo provedeno v předcházejících řízeních, a je takto zjištěným skutkovým stavem vázán. Povahu právně

relevantních námitek nemohou mít takové námitky, které směřují do oblasti skutkového zjištění, hodnocení důkazů či takové námitky, kterými dovolatel vytýká neúplnost provedeného dokazování.

IV. Důvodnost dovolání

8. Nejvyšší soud neshledal žádné pochybení soudů prvního a druhého stupně stran zjištění účasti a role obviněné na dovozu psů z Rumunska do České republiky, přičemž předmětná skutková zjištění nejsou ani v extrémním rozporu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. [11 Tdo 422/2010](#); usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. [5 Tdo 104/2017](#); anebo nálezn Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2009, sp. zn. [I. ÚS 84/09](#)) s provedenými důkazy, který by zavdal mimořádnému zásahu Nejvyššího soudu právě do skutkových závěrů.

9. Pokud jde ovšem o právní závěry učiněné soudy prvního a druhého stupně, resp. přiléhavost aplikovaných norem hmotného práva, tak v tomto bodě již Nejvyšší soud shledal část dovolacích námitek obviněné důvodnou a opodstatněnou.

10. Nejvyšší soud s přihlédnutím k výsledkům provedeného dokazování před soudem prvního stupně (s jehož závěry se soud druhého stupně de facto ztotožnil) nemá pochyb, že k dovozu přesně nezjištěného počtu psů z Rumunska do České republiky došlo, a stejně tak, že na tomto dovozu aktivně participovala obviněná. Z pohledu ochrany života a zdraví zvířat, jakož i života a zdraví lidí, šlo o jednání nedbalé, přestože mohlo být vedeno dobrými úmysly s cílem zajištění lepšího osudu pro psy u nových majitelů v České republice, než by se jim pravděpodobně dostalo v Rumunsku. Přesto soud prvního stupně zcela přiléhavě popsal, že u dovážených psů z útulku není známa jejich historie a hrozí taktéž riziko, že již při vakcinaci mohli být vzteklinou nakaženi, mj. s přihlédnutím k inkubační době a specifícností klinických příznaků nemoci. Jak vyplývá z rozhodnutí soudu prvního stupně, obviněná si podle všeho ani nadále neuvědomovala možná rizika, když orgánům činným v trestním řízení nesdělila, kolik přesně psů bylo dovezeno, kam byli umístěni, kdo jsou noví majitelé apod., aby zvířata mohla být dohledána a např. umístěna do karantény za účelem úplné eliminace rizika, že se u nich nějaká nemoc později projeví. Přestože se tedy z jistého úhlu pohledu jednání obviněné jeví jako nezodpovědné s ohledem na možnost zavlečení nemoci zvířat, konkrétněji vztekliny, na území České republiky a přestože v jednání obviněné je možné spatřovat snahu o přinejmenším částečné obcházení administrativních norem stran regulace převozu zvířat přes hranice států, tak uvedené skutečnosti nic nemění na tom, že v nyní projednávané věci zůstává esenciální otázkou, zda obviněná svým jednáním naplnila znaky skutkové podstaty přečinu šíření nakažlivé nemoci zvířat podle § 306 odst. 1 tr. zákoníku, jinými slovy, zda je namíste dovozovat její trestní odpovědnost, když za daných okolností se jeví, že tak nelze učinit.

11. Pro připomenutí, obviněná byla po provedeném dokazování a na základě učiněných skutkových zjištění uznána vinnou přečinem šíření nakažlivé nemoci zvířat podle § 306 odst. 1 tr. zákoníku. Toho se dopustí ten, kdo byť i z nedbalosti způsobí nebo zvýší nebezpečí zavlečení nebo rozšíření nakažlivé nemoci zvířat v zájmových chovech, hospodářských zvířat nebo volně žijících zvířat. Jedná se přitom o trestný čin ohrožovací, který je dokonán již tím, že v důsledku jednání pachatele bylo způsobeno nebo se zvýšilo nebezpečí zavlečení nebo rozšíření nakažlivé nemoci zvířat v zájmových chovech, hospodářských zvířat nebo volně žijících zvířat. Takové nebezpečí ovšem musí bezprostředně hrozit z jednání pachatele, přestože není nutné, aby v důsledku jeho jednání skutečně došlo k zavlečení nebo rozšíření nakažlivé nemoci zvířat (srov. § 306 odst. 2 tr. zákoníku). Nestačí tedy pouze abstraktní, resp. vzdálená forma takového nebezpečí. Objektem daného přečinu je přitom ochrana před rozšířením nakažlivých nemocí u zvířat v zájmových chovech, hospodářsky důležitých zvířat nebo volně žijících zvířat, což má v konečném důsledku zásadní význam rovněž pro zdraví a život lidí. Zavlečením je třeba rozumět vyvolání nebezpečí nakažlivé nemoci zvířat v místech, kde se taková nemoc zatím vůbec nevyskytovala, nebo se alespoň nevyskytovala v epidemické podobě. Rozšířením

nakažlivé nemoci zvířat se poté rozumí zvýšení jejího nebezpečí v místech, kde se již vyskytuje v epidemické podobě. Z hlediska subjektivní stránky poté může jít o úmyslné jednání (§ 15 tr. zákoníku), nebo postačí i jednání nedbalostní (§ 16 odst. 1 tr. zákoníku). Jelikož lze přečin podle § 306 odst. 1 tr. zákoníku spáchat jak úmyslně, tak i z nedbalosti, je nezbytné formu zavinění pachatele zjišťovat a v právní větě výroku rozsudku taktéž výslovně vyjádřit.

12. Ve shodě s názorem státního zástupce, prezentovaným ve vyjádření k dovolání obviněné, Nejvyššímu soudu nezbyvá než konstatovat, že žádný ze zjištěných dovezených psů nebyl vzteklinou nakažen ani se u nich daná infekce nenacházela, a to ať už v jakémkoli stadiu. Z tohoto důvodu nelze učinit závěr, že by jednání obviněné mohlo konkrétním způsobem bezprostředně způsobit nebo zvýšit nebezpečí zavlečení vztekliny, jelikož zdravá zvířata takového přenosu nebyla reálně schopna. S ohledem na doposud učiněná skutková zjištění (kdy dosud nebyla zjištěna nakažená zvířata) tedy následek spočívající v nebezpečí zavlečení nakažlivé nemoci zvířat jednáním obviněné nastat nemohl, tudíž objektivní stránka skutkové podstaty podle § 306 odst. 1 tr. zákoníku, coby její obligatorní znak, naplněna nebyla.

13. Přílehlavým se jeví rovněž poukaz státního zástupce na dikci ustanovení § 274 odst. 1 tr. zákoníku, tedy přečin ohrožení pod vlivem návykové látky, jehož se dopustí ten, kdo vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Oproti tomu skutková podstata § 306 odst. 1 tr. zákoníku je konstruována tak, že daného přečinu se dopustí ten, kdo, byť i z nedbalosti, způsobí nebo zvýší nebezpečí zavlečení nebo rozšíření nakažlivé nemoci zvířat. Pokud by tedy ustanovení § 306 tr. zákoníku mělo být koncipováno jako abstraktní ohrožovací delikt, byla by zvolena jiná formulace skutkové podstaty.

14. Je tedy nezbytné, aby Okresní soud v Českých Budějovicích trestní věc obviněné V. Š. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, přičemž se opětovně bude zabývat okolnostmi stran naplnění obligatorních znaků skutkové podstaty přečinu šíření nakažlivé nemoci zvířat podle § 306 odst. 1 tr. zákoníku, zejména objektivní stránky a možnostmi způsobení škodlivého následku. Případně provede další důkazy, pokud jejich provedení shledá za nezbytné pro náležité objasnění věci.